

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμές 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 20 Ἰουνίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 29

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὸ τὸ ἐπικύρωνε κι' ὁ Ζυχέλ.

— Ὁ καιρὸς θάλλάξῃ.

ἔλεγε· κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστο.

Κι' εἶχε ἀκόμα πα-
ρατηρήσει πῶς ὁ ἥ-
λιος, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ
κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸν
ὀρίζοντα, εἶχε κοιτάξει
ἀπὸ μιὰ τρύπα τῶν συν-
νέφων, σὰν ἕνας περίερ-
γος ποὺ κοιτάζει ἀπὸ τῆς
χαλαμάδας τῆς πόρτας.

Τὸ βράδυ ἐδείπνησαν
ὅλοι μὲ οἰκονομία. Γιατ'
εἶχαν ἰδεῖ πῶς δὲν εἶχαν
τρόφιμα παρὰ μόνο γιὰ
εἰκοσιτέσσερις ὥρες. Ἦ-
ταν λοιπὸν ἀνάγκη νὰ γυ-
ρίσουν τὴν ἐπομένη στῆ
στεριά, ἂν, ἐννοεῖται, ἢ
«Μπερμπέρα» δὲν εἶχε
ἀπομακρυνθῇ πολὺ.

Ἡ νύχτα πέρασε ἡσυ-
χη. Ἡ θάλασσα ἦταν
σχεδὸν ἀκύμανη κι' ὁ
ἄνεμος ἐτοιμαζόταν νὰ
γυρίσῃ ἀνατολικός. Σ' αὐ-
τὴ τὴν ἀβεβαιότητα, ὁ
καπετάνιος, κατὰ συμ-
βουλή τοῦ Ζυχέλ ποὺ τὴ
διαβίβασε ὁ Σελίχ, στά-
θηκε περιμένοντας νὰ
ξημερώσῃ.

Κατὰ τίς τρεῖς ὁ οὐ-
ρανὸς καθαρίσθηκε ἀπ'
τοὺς ἀτμούς κι' ἔδειξε
στὰ ψηλὰ τοὺς ἀστερι-
σμούς του. Στὰ χαμηλὰ
ἦταν ἀκόμα σκουντου-
φλιασμένοι. Ἀλλὰ τὸ
πρῶτ' ὁ ἥλιος ἐπρόβαλε
στὸν ὀρίζοντα μὲ ὅλη
τοῦ τὴ λαμπρότητα. Με-

γεθυσμένος ἀπὸ τὴ διάθλαση, πορ-
φυρωμένος ἀπὸ τὰ χαμηλὰ στρώματα

τῆς ἀτμοσφαίρας, ὁ φωτοδόλος δίσκος
ἐφώτισε μὲ ἱριδισμούς τὴν ἐπιφάνεια
τοῦ κόλπου.

Ὁ Ζίλδης Τρεγκομαῖν ἐθεώρησε
χρέος του νὰ τὸν χαιρετήσῃ βγάζον-
τας τὸ μουςαμαδένιο τοῦ
καπέλλο. Ἕνας ἡλιολά-
τρης δὲν θὰ ἔδειχνε πε-
ρισσότερη εὐλάβεια πρὸς
τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας.

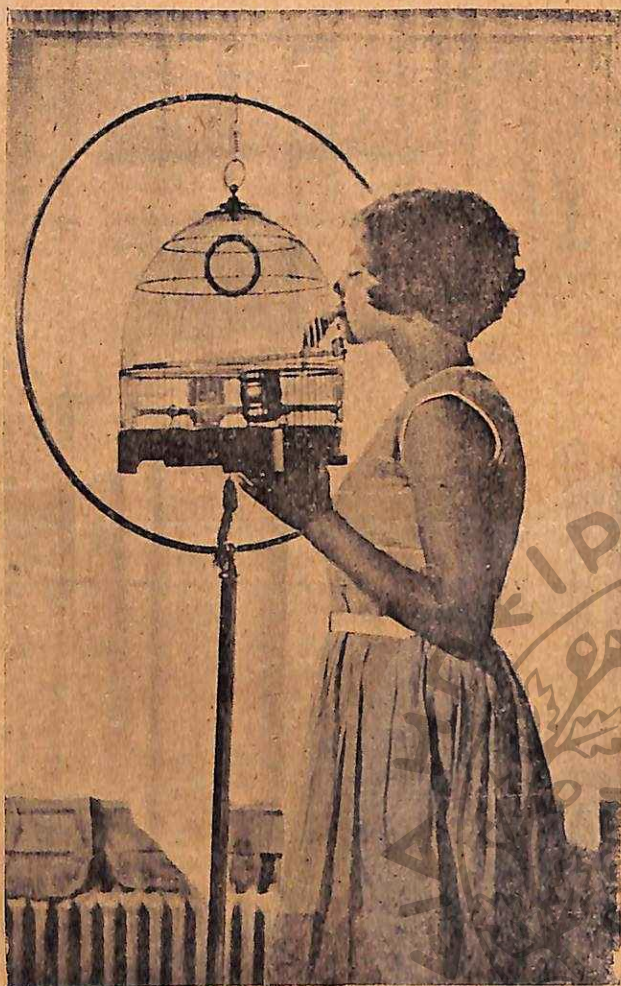
Μὲ πόση ἀνυπομονη-
σία, ἐπιβάτες καὶ ναῦτες,
περίμεναν τὴν ὥρα ποὺ
θὰ γινόταν ἡ παρατήρη-
ση, γιὰ νὰ μάθουν ἐπιτέ-
λους ποῦ βρισκόνταν.
Γιατὶ αὐτὸ ἐνδιαφέρει
τώρα ὅλους : ἡ «Μπερ-
μπέρα» ἐπλεε ἀκόμα στὸν
κόλπο, ἢ εἶχε σπρωχθεῖ
πέρ' ἀπ' τὸ ἀκρωτήρι
Ράζ-ἐλ-Χάδ :

Ὡστόσο ὁ ἥλιος ἀνέ-
βαινε πάνω σ' ἕναν οὐρα-
νὸ καθαρῶτατο. Κανένας
φρόδος δὲν ἦταν νὰ σκε-
πασθῇ ἀπὸ κανένα σύν-
νεφο ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ
ὁ Ζυχέλ θὰ ἔκρινε κα-
τάλληλη γιὰ νὰ πάρῃ τὸ
μεσημέρινό ὕψος. Λίγο
πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι,
ὁ νεαρὸς πλοίαρχος ἔκα-
με τίς προετοιμασίες του.

Ὁ καπετάν· Ἀντιφέρ
ἤρθε καὶ κάθησε κοντά
του μὲ τὰ χεῖλη σφιγμέ-
να, μὲ τὰ μάτια φλογε-
ρά, χωρὶς νὰ βγάξῃ λέ-
ξη. Ὁ Ζίλδης στάθηκε
δεξιὰ, κουνώντας τὸ με-
γάλο του κεφάλι. Ὁ
Σαοὺκ ἀπὸ τᾶλλο μέρος
κι' ὁ Σελίχ ἐτοιμάσθη-
καν νὰ παρακολουθήσουν
κι' αὐτοὶ τὴν ἐργασία.

Ὁ Ζυχέλ ἀπαθῆς, μὲ
τὴ σκέλη ἀνοιχτά, ἔδρα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Δώρα ἀγαπᾷ πολὺ τὸ καναρίνι τῆς

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Λέγον Φ. Νικολαΐδην

Ξε τὸν ἐξάντα καὶ διεύθυνε τὸ φακό του στὸν δριζόντα. Κι' ἀφοῦ πῆρε τὸ ὕψος, εἶπε ἀπλά :

— Τελείωσε !

Ἐπειτα κατέθηκε στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς ὑπολογισμούς.

Μετὰ εἰκοσι λεπτά ξανανέθηκε στὸ κατάστρωμα καὶ ἀνακοίνωσε τὸ ἐξαγόμενο : Ἡ πέρμα βρισκόταν σὲ πλάτος βόρειο, 25° 2', ἄρα 3 λεπτά τοῦ τόξου νοτιώτερα ἀπὸ τὸ πλάτος τοῦ νησιού.

Ἐκατόνισαν τότε τὴν πορεία τῆς πέρμας ἀνάλογα μὲ τὴν πρώτη παρατήρηση, καὶ κατὰ τὴς δυνάμει, ὁ Ζυχὲλ ἔκαμε κι' ἄλλες, ἐνῶ ὁ Ζιλδὰς, μὲ τὸ χρονόμετρο στὸ χέρι, ἐσημείωνε ἀκριβέστατα τὴν ὥρα καθεμιάς. Ἐγιναν οἱ ὑπολογισμοὶ καὶ βρέθηκε μῆκος 540 58'.

Ὅστε ἡ πέρμα βρισκόταν ἓνα λεπτό τοῦ τόξου ἀνατολικώτερα ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ νησιού.

Σχεδὸν ἀμέσως ἀντήχησε ἡ κραυγὴ :

— Στεριά !

Ἐνας ναύτης ἔδειχνε κάποιον σκοτεινὸ ὄγκο σὲ ἀπόσταση δυὸ μιλίων πρὸς τὰ δυτικά.

— Τὸ νησάκι μου ! φώναξε ὁ καπετάν Ἀντιφέρ.

Δὲν μπορούσε νὰ εἶναι παρ' αὐτό, γιατί καμμιά ἄλλη στεριά δὲν φαινόταν ὁλόγυρα.

Ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ὁ Μαλουτίνος ἄρχισε νὰ χειρονομῇ καὶ νὰ χοροπηδᾷ, σὰ νὰ τὸν ἐπίασε ἡ ἀρρώστεια ἐκείνη πού λέγεται «χορός τοῦ ἀγίου Γκυ». Ὁ Ζιλδὰς ὑποχρεώθηκε νὰ τὸν κρατήσῃ μὲ τὰ δυνατά του χέρια.

Ἀμέσως ἡ πέρμα ἔβαλε πλώρη πρὸς τὴν ξηρὰ πού εἶχε φανεῖ. Μὲ τὴν ἀνατολική αὐρὰ πού φύσκωνε τὰ πανιά τους, θὰ τὴν ἔφτανε σὲ μισή ὥρα. Τὴν ἔφθασε πραγματικῶς. Κι' ὑπολογίζοντας τὴ διανυθείσα ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς παρατήρησης, ὁ Ζυχὲλ ἐβεβαίωσε πῶς τὸ νησάκι ἐκεῖνο βρισκόταν ἀκριβῶς στὴ θέσῃ πού ἐσημείωνε ὁ Καμὺλκ πασάς, δηλαδή σὲ βόρειο πλάτος 24° 59'—αὐτὸ πού εἶχε ἀφήσει στὸ γιό του ὁ Ὁμαῆς Ἀντιφέρ—καὶ σὲ ἀνατολικὸ μῆκος 540 57'—αὐτὸ πού τοῦ εἶχε φέρεῖ ὁ Μπέν-Ὁμάρ.

Ὁλόγυρα, ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι, ἀπλωνόταν ἡ ἔρημιά τοῦ κόλπου τοῦ Ὁμάν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΚΡΟΝΣΜΑΤΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Τώρα ὁ Φάλλκος ἐνιούθε κι' ἐκεῖνος νύστα, πού πρὶν τὴν εἶχε νικήσει ἡ περιέργεια. Καὶ πάλι εἶχε δρεξῇ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ βγῇ, μὰ ἄρχισε νὰ ζαλίζεται ἀπὸ τὸν ὕπνο πού σιγὰ σιγὰ τὸν κυρίεψε τελειωτικά. Ἀπεναντίας ἡ μητέρα του ἔχοντας πιά μισοχορτάει τὸν ὕπνο, ξενύσταξε κι' ἔμεινε ἀνακαθισμένη καὶ συλλογισμένη σιμά στὸ προσκέφαλο τοῦ Φάλλκου τῆς.

Ὅστερα ἀπὸ λίγο εἶχε ἀποκοιμηθῇ κι' ὁ Φάλλκος, καὶ ἡ μητέρα του, καθισμένη καθὼς ἦταν, μὲ ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι τῆς στὸ χέρι, ἄρχισε πάλι νὰ κουτουλάει καὶ νὰ λαγοκοιμάται.

Κι' οἱ δυὸ σὲ λίγη ὥρα ξύπνησαν ἀπὸ ἓναν κρότο καὶ μιὰν ἀλλόκοτη φωνή.

Ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους ἀκούγεται σὰ μούγγρισμα :

— Μπ ! μοῦ ! βοῦ ! μποῦ ! μποῦ !

Ὁ Φάλλκος τινάχτηκε. Ἡ Μαχὼ ξαφνιάστηκε στὸν ἐλαφρὸ τῆς ὕπνο.

— Παναγία μου ! τί εἶναι !

Στὴ φωνὴ τῆς Μαχὼς ἀπάντησε ἓνα δυνατό γέλιο, πού δὲν τὴν ἠσύχασε ὅμως καθόλου.

Πολλὰ φαντάσματα τῆς νύχτας, καθὼς καὶ οἱ νεράιδες πού φανερόνταν τὴν ἡμέρα, εἶχαν ἀκουστῇ ἀπὸ πολλοὺς νὰ γελοῦν δυνατά.

Ὁ Φάλλκος ὥστόσο μὲς στὸ φόβο του ἐγέλασε.

— Ἄν εἶναι στοιχειό, εἶπε, θὰ μοιάζῃ μὲ τὸν ξάδερφό μου τὸ Σταμάτη.

Κι' ἀλήθεια εἶχε γνωρίσει τὴ φωνὴ καὶ τὸ γέλιο τοῦ ξαδέρφου του.

— Βρὲ παιδί, παλάδωσες, θὰ τοὺς σκιάξῃς... θὰ κοπῇ τὸ αἷμα τους, ἀπάντησε ἀπέξω μιὰ φωνὴ στὸ γέλιο πού εἶχε ἀκουστῇ πρωτύτερα.

Δεύτερο γέλιο ἀντήχησε καὶ μιὰ δροσερὴ ἀγορίστικη φωνὴ εἶπε :

— Δὲν τὰ φοβάμαι τὰ στοιχεῖα ἐγὼ, μαννοῦ.

Ὁ Φάλλκος ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Ὁ Σταμάτης φάνηκε στὸ ἀνοιγμα, μαζί μὲ τὴν κυρούλα του, τὴ γριὰ Φαλκίτσα, τὴ μητέρα τῆς θεῖας του τῆς Μαχὼς.

Ἡ γριὰ Φαλκίτσα, κοντὴ καὶ σκυφτὴ, συμμαζεμένη, ἔβλεπε καλὰ τὴ νύχτα καθὼς ἔσκυβε τὸ κεφάλι κατὰ κάτω, εἶχε γερά πόδια κι' ἐλαφρὸ περπάτημα.

Ὁ Σταμάτης ἐφώναζε θριαμβευτικά :

— Καλῶς σὰς βρήκαμε ! Γιὰ χά-τῆρι σας κόντεψαν νὰ μᾶς φᾶνε τὰ στοιχεῖα.

Ὁ Φάλλκος ρώτησε τὴν κυρούλα του :

— Ξέρεις νὰ μοῦ πῆς, μαννοῦ, τὴν καιρὸ πού ἔχτιζαν αὐτὸ τὸ σπῆτι, τί εἶχαν σφάζει στὰ θεμέλια ; Μὴν ἔσφαξαν πετεινό ;

Ἡ γριὰ Φαλκίτσα ἀπάντησε γελαστῇ :

— Ἀκού, ἐκεῖ ! τί ἄλλο θὰ ἔσφαξαν ἀπὸ πετεινό, παιδί μου... καλὰ ξεφύττωσαν ἐκεῖνοι μὲ τὸν πετεινό, τὸν μικρὸν ἐκεῖνο... Μακάρι νὰ εἶχαμε κι' ἐμεῖς ἔνανε !

— Τώρα τὸν εἶχα μελετήσῃ, μάννα, καὶ τοῦ ἔταξα τοῦ γιοῦ μου ἓνα πετεινάρι, εἶπε ἡ Μαχὼ.

— Καὶ τί νὰ μᾶς κάνῃ ἓνα πετεινάρι, θεῖα, εἶπε ὁ Σταμάτης, πού ἔχουμε κι' ἄλλους δικούς μας κάτω στὸ χωριό ; Μισὸ μονάχα θέλω ἐγὼ στὸ μερδικό μου...

— Θὰ πάρω δυὸ ἀπὸ τὴν Κοκκινίτσα, Σταματάκη μου, φτάνει νὰ μοῦ δίνῃ, εἶπε ἡ Μαχὼ.

Εὐθὺς τώρα ἡ γριὰ Φαλκίτσα ἄρχισε νὰ λέῃ πῶς καὶ γιατί ἤρθε μαζί μὲ τὸν ἐγγονό της τέτοια ὥρα :

— Σὰν εἶδαμε πλεῖο, παιδάκι μου, πῶς ἀργήσατε καὶ καταλάβαμε πῶς ἤθελε κοιμηθῆτε στὸ χωριὸ τὸ δικό μας πλεῖο, καὶ θὰ εἰσάστε μοναχοί σας, γιατί ἡ Διόμεινα κι' ἡ Μηλάνα κι' ἡ γειτόνισσά μας τὸ Γηρακὼ εἶχαν φύγει νωρὶς, γιατί δὲν εἶχαν ἄλλες ἐλιές νὰ μαζέψουν πλεῖο, κι' ἤρθε τὸ Γηρακὼ, ἡ γειτόνισσα, καὶ μᾶς εἶπε πῶς νὰ τῆξερε, ἤθελε κα-θῆσαι στὸ χωριὸ μας γιὰ νὰ σὰς κάνῃ συντροφιά (χωριὸ τῆς ἔλεγε ἡ γριὰ τὸ παλιὸ ἔρημο χωριὸ) καὶ τῆς κακοφάνηκε πού δὲν τῆξερε γιὰ νὰ καθῆσῃ σὰν τᾶκουσε κι' ὁ Σταματάκης, αὐτὸ τ' ἀγρίοπαιδο, δὲν ἤθελε νὰ βασταχτῇ καὶ φοβέριζε νὰ κινήσῃ νάρθη στὸ χωριὸ μεσάνυχτα, μοναχός του σὰν βγῆκε τὸ φεγγάρι καὶ βλέπαμε νὰ περπατοῦμε, πλεῖο, γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ νάρθη, μοναχός του ὁ Σταματάκης, ὁ ἀπότοκος, κι' ἔχω δυὸ καίμους καὶ γιὰ τ' ἑσᾶς καὶ γι' αὐτόνε, εἶπα κι' ἐγὼ, ἄς κινήσουμε νὰ πᾶμε τώρα πού βγῆκε τὸ φεγγάρι, Κι' ἔτσι ἤρθαμε.

Εἶχαν ἔρθει ψηλὰ ἀπὸ τὴ ράχη, ἀπὸ τὰ Καλύδια τοῦ βουνοῦ, ὅπου εἶχαν μείνει γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους ἡ γριὰ κι' ὁ ἐγγονός της. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' βρῆσκονταν στὴ μάντρα στὸ βουνό, εἶχαν πάει γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ δυὸ βοσκούς κολλήγους τους κάτι καθυστερούμενα νοίκια, ἀπὸ τὰ

λιθάδια τους πού τὰ νοίκιαζαν γιὰ βοσκότοπια καὶ πού τοὺς πλήρωναν οἱ βοσκοὶ σὲ μυτζίθρες καὶ τραχανᾶ. Τὸ βράδυ οἱ τρεῖς γυναῖκες, πού εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὴ γειτονιά τοῦ ἔρημου χωριοῦ γυρίζοντας στὸ χωριὸ τους, πέρασαν ἀπ' τὰ Καλύδια, καὶ ἡ Φαλκίτσα, γνωρίζοντας ὅτι ἡ κόρη τῆς ἡ Μαχὼ εἶχε σκοπὸ νὰ μείνῃ στὸ ἔρημο χωριὸ τὴ νύχτα ἐκείνη, τὸ εἶπε στὶς τρεῖς γυναῖκες, πού ἔδειξαν μεγάλη στενοχώρια γιατί δὲν τῆξεραν νὰ μείνουν γιὰ συντροφιά. Τότε ὁ Σταμάτης, τ' ἀγρίοπαιδο, καθὼς τὸν ἔλεγε ἡ κυρούλα του, ἐσήκωσε ἐπανάσταση ζητώντας νὰ πᾶνε μαζί στὸ παλιὸ χωριό, ἄλλοιως φοβέριζε ὅτι θὰ πῆγαινε μόνος του ἢ μὲ δυὸ βοσκόπουλα πού θὰ πῆγαιναν μὲ τὰ κοπάδια τους κατὰ κείνο τὸ μέρος.

Ἡ γριὰ ὑποχώρησε, καὶ μόλις βγῆκε τὸ φεγγάρι ξεκίνησαν μαζί.

Ὁ Σταμάτης τώρα ἄρχισε νὰ λέῃ στὸν ξάδελφό του πῶς γέλασε τὰ δυὸ βοσκόπουλα πού εἶχαν συμφωνήσει νὰ τὸν σκιάξουν, κι' ὅχι μονάχα τοὺς χάλασε τὰ σχέδια τους, ἀλλὰ τὰ ἐσκίαζε αὐτὸς ἀντὶ νὰ τὸν σκιάξουν ἐκεῖνα.

— ... Τὰ μυρίστηκα ἐγὼ πού ἤθελαν νὰ κρυφτοῦν κάτω στὸ ρέμα, δίπλα στὸ δρόμο μας... Τοὺς ἀκουσα σὰ μουρμούριζαν οἱ δυὸ τους ; «Βρὲ σύ, Στάθη, καίμένε, νά, μὲ τὴν κάπα νὰ στήσῃς δλόρθῃ τὴν κουκκουλά, καὶ τὰ μανίκια τῆς κάπας νὰ τὰ σηκώσῃς ψηλὰ νὰ φαίνεται σὰ στοιχειό.—Ποῦ, βρὲ σύ, Γιάννη ; τοῦ λέει ὁ ἄλλος.

«—Νά, κάτω στὰ σκίνα, ἐκεῖ... κι' ἐγὼ νὰ κάνω τὸ βοῦδάκι, τάχα νὰ μουγγρίζω... κι' ἀπεκεῖ, σὰ λακκήσουν, τοὺς παίρνομε μὲ τὰ κοτρώνια.» Σὰν τ' ἀκουσα, καλὰ, λέω, νὰ σὰς δεῖξω ἐγὼ !... Λέω τῆς γριᾶς νὰ καθῆσῃ στὴν ἄκρη, νὰ βαστᾷ τὸν ἀνασασμό της καὶ νὰ μὲ καρτερῇ κι' ἔφτασα... «Ποῦ πᾶς ; — Σώπα !» Παίρνω τὸ μονοπάτι στὴν πέρα μπάντα... Κατὰ τὰ σκίνα αὐτοῖ, κατὰ τὰ πρινάρια ἐγὼ... Τοὺς βλέπω ἀντίκρυ πού παραμόνευαν κρυμμένοι. Μιὰ πετριά, δεύτερη πετριά, καὶ χωθήκα στὰ κλαριά μέσα... Ἐφνίζονται, γυρίζουν νὰ ἰδοῦν ποῦθε ἔρχονται οἱ πετρίες, σηκώνομαι, τοὺς βάζω στὸ κοντό, τοὺς κυνηγῶ μὲ τὰ βράχια. Κατὰ τὰ σκίνα αὐτοῖ, κατὰ τὰ πρινάρια ἐγὼ... Τῶκοφαν κουμπούρι... κι' ἐλάκκησαν κι' ἀκόμα λακκοῦν... Πίστεψαν πῶς ἦταν στοιχειό πού τοὺς κυνήγησε... Τρέχω, γύρα τὴ μαννοῦ μου, καὶ τὸ βάλαμε στὰ πόδια γιὰ δῶ. Καὶ νὰ μας, ἤρθαμε.

Ἄ, δὲν τὰ φοβάμαι τὰ κρούσματα, θεῖα Μαχὼ. Ἐ, μαννοῦ, τί λές ; Κι' ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Σταμάτης τὸ παπαδοπαίδι, τ' ἀγρίοπαιδο, ἄρπαξε τὴ φλάσκα πού ἦταν γεμάτη νερὸ καὶ τὴν ἄδειασε σχεδὸν ὅλη γιὰ νὰ ξεδιψάσῃ. Ὅστερα ξαπλώθηκε μπρού-μυτα κοντὰ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας κι' ἄρχισε νὰ ροχαλίζει, ἀκόμη πρὶν κοιμηθῇ.

ΔΙΣΚΟΥΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΓΡ'.—Τὸ Νοσοκομεῖο

Ἡ Γαλαζούλα, ἡ Ροζίνα κι' ἡ Ραχὴλ εἶχαν ντυθεῖ νοσοκόμες. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἄσπρες μπλούζες, τοὺς ἔκαμα ἄσπρες ποδιές μὲ μαντήλια μου δεμένες στὴ μέση τους μὲ κορδέλλες, καὶ στὰ μανίκια τοὺς κάρφωσα ἀπὸ ἓνα σταυρὸ καμωμένο ἀπὸ κόκκινο πανί. Ἦταν ὁ Ἐρυνθὸς Σταυρός, τὸ ἔμβλημα τῶν στρατιωτικῶν Νοσοκομείων.

Ἡ Ἀρκουδίτσα ἦταν ὁ πρῶτος τραυματίας πού ἐφεραν, ἔχασε στὴ μάχη ἓνα πόδι, πού τῆς τὸ πῆρε τάχα μιὰ σφαῖρα κανονιοῦ (καὶ πραγματικῶς τῆς ἔλειπε ἓνα πόδι) φαινόταν ὅμως γενναία καὶ δὲν ἔκλαιγε καθόλου. (Κι' ἔτσι ἔπρεπε, ἀφοῦ, ἂν

καὶ γυναῖκα, εἶχε πάει στὸν πόλεμο). Ἐπειτα ἔφεραν τὸ Γουλιέλμο. Αὐτὸς δὲν ἦταν πληγωμένος ἀλλὰ μόλις καὶ μετὰ βίας σερόντο, λιποθυμισμένος σχεδὸν ἀπὸ τὴν κακουχία κι' ἀπὸ τὸν πυρετό. Τόστος κουβαλήθηκε ὁ Κουὶν-Κουὶν ξαπλωμένος σ' ἓνα φορεῖο.

Ἐλεγε πῶς πονοῦσε φο-

βερά καὶ μυζόλαιγε.

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ γίνω ὁ γιατρός, μουρμούριζε μέσ' στὰ κλάματα.

— Πάψε ! τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ Ἀλφρέδος. Εἶσαι πολὺ σοβαρὰ πληγωμένος κι' ὥσως χρειασθῇ νὰ σοῦ κάμω ἐγχείρηση. Μὴν κλαῖς, σοῦ λέω ! Ἀφοῦ εἶσαι πληγωμένος, πῶς μπορούσες νὰ γίνῃς ὁ γιατρός ;

— Μὰ δὲν εἶμαι πληγωμένος ἀρρωστος μόνον.

— Σιωπή ! Ἐγὼ ξέρω τί εἶσαι ! Πέσε γρήγορα !

Τὸν ἔαπλωσαν σ' ἓνα κρεβάτι, τοῦ ἔβαλαν θερμοφόρο στὰ πόδια καὶ τοῦ ἔδωσαν, κατὰ διαταγὴ πάντα τοῦ γιατροῦ, ρετισινόλαδο. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ τὸ πάσῃ, τὸ πῆρε ἀντὶ γι' αὐτὸν ἡ Ροζίνα (εἶναι, βλέπετε, τόσο καλή !). Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἔδωσε στὸν Κουὶν-Κουὶν τὴν τσοκολάτα της, πού τὸν ὠφέλησε τόσο πολὺ, ὥστε ἀμέσως ἔπαψε νὰ κλαίῃ.

— Πάει καλύτερα, εἶπε ὁ γιατρός, μπορεί νὰποφύγουμε καὶ τὴν ἐγχείρηση.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Αυτό το γράμμα είναι δλο ανάκα-
τες ιδέες. Δεν σ' έπιασε ακόμη πο-
νοκέφαλος; Μοῦ φαίνεται πῶς τώρα
πρέπει νά σταματήσω καί νά κάνω
ένα παντεσπάνι. Λυπάμαι πολύ πού
δεν μπορῶ νά στείλω καί σέ σ' ένα
κομμάτι. Θά γίνῃ σπουδαῖο, γιατί θά
τό κάνω μέ πολλά αὐγά καί τρία με-
γάλα κομμάτια βούτυρο.

Ἡ ἀφοσιωμένη σας

Γιούντη

Γ. Γ. Μαθαίνουμε καί πλαστι-
κοὺς χοροὺς σ' τὸ μάθημα τῆς γυ-
μναστικῆς. Ἀπὸ τὴν ἐσιώκλειστη
εἰκόνα μπορεῖτε νά κρίνετε καί
μόνος σας πῶς ἐγίναμε σωστὲς
μπαλλαρίνες. Ἐκεῖνὴ σ' τὴν ἀκρὴ
δεξιὰ πού κάνει μιὰ ὥρα προυέ-
τα εἶναι ἐγώ — δηλαδὴ εἶμαι ἐγώ.

26 Δεκεμβρίου

Πολὺ-πολὺ ἀγαπημένε μου Μπαρ-
μπα-Μακροπόδη

Καλὲ χάσατε τὰ λογικά σας; Δεν
ξέρετε πῶς δὲν εἶναι σωστὸ νά στέλ-
νετε σ' ἕνα κορίτσι δεκαεπτὰ χρύσου
γεννιάτικα δῶρα; Τί θέλετε δηλαδὴ;
Νά πάρουν τὰ μυαλά μου ἀέρα καί
νά χάσω ὅλες τίς ὥρες ἀρχῆς πού
ἔχω ἀποκτήσει; Σκεφθῆτε, ἀλλωστε,
σέ τί δύσκολη θέση θά βρισκόμουν
ἂν τύχαινε ποτὲ νά τὰ χαλάσουμε οἱ
δύο μας, Γιά νά σας γυρίσω πίσω
ὅλα σας τὰ δῶρα θά ἔπρεπε νά νοι-
κιάσω ἕνα δολοῦν καμινόνι.

Σ' παρακαλῶ νά μὲ συγχο-
ρήσετε γιὰ τὸ κακὸν πού σας
ἔστειλα. Τὸ ἐπλεξά μόνη μου,
μέ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια (καθὼς
δὲν θά δυσκολευτήκατε βέβαια
καί τόσο νά τὸ καταλάβετε.
Πρέπει νά τὸ φορᾶτε ὅταν θά
κάνῃ πολὺ κρύο καί νά σηκώ-
νετε καλὰ τὸ γιανὰ σας.

Σ' εὐχαριστῶ, Μπαρμπούλη
μου, σ' εὐχαριστῶ χίλιες φο-
ρές. Βρίσκω πῶς εἶστε ὁ καλὸς
τερος Μπαρμπας τοῦ κόσμου δλοκλή-
ρου, κι' ὁ τρελλότερος.

Γιούντη

Σ' εὐχαριστῶ ἕνα τετράφυλλο τρι-
φύλλι ἀπὸ τὴν κατασκλήνωση τῶν
Μακ-Μπαρτὶ γιὰ νά σας φέρῃ εὐτυ-
χία γιὰ τὸν καινούργιο χρόνον.

9 Ἰανουαρίου

Θέλετε νά κάνετε ἕνα ψυχικό, ἀ-
γαπητὲ μου Μπαρμπα Μακροπόδη,
γιὰ νά ἐξασφαλίσετε τὴν σωτηρία

τῆς ψυχῆς σας; Γνωρίζω μιὰ οἰκο-
γένεια πού βρίσκεται σὲ ἀπελπιστικὴ
κατάσταση. Μητέρα, πατέρας καί τέσ-
σερα ὁρατὰ παιδιά — ἐν ὅλῳ εἶναι ἕξη
ἀλλὰ τὰ δυὸ μεγαλύτερα βγήκαν σ' τὸν
κόσμο γυρεύοντας τὴν τύχη τους
ἀλλὰ ἀπὸ τότε δὲν ἔδωσαν κανένα
σημεῖο ζωῆς. — Ὁ πατέρας ἐργάζε-
ται σ' ἕνα ἐργοστάσιο θαλαουργίας καί
ἐγινε φθισικός — ἡ δουλειὰ αὐτῆς εἶ-
ναι φοβερὰ ἀνθυγιεινὴ — καί τώρα τὸν
ἔστειλαν σ' τὸ Νοσοκομεῖο. Ὅσες οἰ-
κονομίες εἶχαν τίς ἐξόδεσαν μέ τὴν

Γιὰ νά σ' στείλω πίσω τὰ δῶρα σας θά ἔπρε-
πε νά νοικιάσω ἕνα καμινόνι. (Σελ. 340, στ. α')

ἀρρώστεια τοῦ πατέρα καί τώρα ὁ-
λόκληρὴ τὴν οἰκογένεια εἶναι ὑπο-
χρεωμένη νά τὴν συντηρῇ ἡ μεγαλύ-
τερη κόρη πού εἶναι ἐκκοιτεσάτων
ἑτῶν. Πηγαίνει καί ράβει σ' τὰ σπίτια
γιὰ ἐνάμισο δολλάριο τὴν ἡμέρα (ὅταν
τὰ βρίσκει καί αὐτὰ) καί τὸ βράδυ
κάνει σ' τὸ σπίτι τῆς διάφορα κεντή-
ματα. Ἡ μητέρα ἔχει ἀσθενικὴ κρέ-
ση, μὰ εἶναι ὁλότελα ἀχρηστὴ γιὰ
ὅποιαδήποτε ἐργασία καί σωστὴ θρη-
σκόληπτη. Κάθεται μέ τὰ χέρια σταυ-

Μαθαίνουμε καί πλαστικούς χοροὺς
(Σελ. 340, στ. α')

ρωμένα, ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ἐγ-
κατέρρηξης — ἐνῶν ἡ κόρη τῆς σκο-
τώνεται σ' τὴν δουλειὰ καί ἔχει ἀναλά-
θει ὅλες τίς εὐθύνες καί τίς στενοχώ-
ριες τοῦ σπιτιοῦ. Δεν ξέρετε πῶς θά
κατορθώσουν νά περάσουν ὅλο τὸν
χειμῶνα πού ἔχουμε ἀκόμη πίσω
μας — μὰ οὔτε καί ἐγώ μπορῶ νά τὸ
φραντασθῶ πῶς θά τὰ βγάλουν πέρα.
Ἄν εἶχε καμμιὰ ἐκατοστὴ δολλάρια
θά μπορούσε ν' ἀγοράσῃ μερικὰ κάρ-
θουνα γιὰ τὴ θέρμανσή τους καί πα-

πούσια γιὰ τὰ τρία παιδιά ὥστε νά
μπορέσουν νά πᾶνε σχολεῖο καί νά
ἀναπνεύσῃ κι' αὐτὴ ἡ ἴδια γιὰ λίγον
καιρὸ γιὰ νά μὴ στενοχωριέται τόσο
πολὺ ὅταν περνοῦν μερικὲς ἡμέρες
καί δὲν τῆς παρουσιάζεται δουλειὰ.

Σεῖς εἶστε ὁ πλουσιώτερος ἄνδρας
πού γνωρίζω. Νομίζετε πῶς θά σ' ἔ-
ῃταν δυνατόν νά ἐξοικονομήσετε ἕκα-
τὸ δολλάρια; Αὐτὸ τὸ κορίτσι σίγου-
ρα ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ, τι
ἀξίζα ἐγὼ ποτὲ μου. Ἄν δὲν ἦταν ἡ
κόρη δὲν θά σ' ἔτ' ἔζητοῦσα. Δεν μέ
νοιάζει καί τόσο τί θ' ἀπογίνῃ ἡ μάν-
να. Εἶναι πολὺ νερόβραστη.

Γινομαί ἔξω φρενῶν ὅταν βλέπω
ἀνθρώπους νά στηλώνουν τὰ μάτια
τους κατὰ τὸν οὐρανὸ καί νά λένε
ὅλη ὥρα: «Ἐτοί τὸ ἤθελε ὁ
Θεός», ἐνῶ ξέρουν πολὺ καλά
πῶς ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλει καθόλου
ἔτσι. Ἡ ὑποταγή, ἡ ἐγκαρτέρηση
ἢ ὅπως ἄλλοιως θέλετε ὀνομάστε
τὴν, εἶναι ἀπλούστατα ἀνικανότης
καί ἀδράνεια. Ἐγὼ τὴ θρησκεία
τὴ θέλω περισσότερο ἐνεργητικὴ!

Ἡ φιλοσοφία δὲν μὲ ἐκανοποιεῖ
καθόλου. Ὅλα τὰ μαθήματα πού
κάνουμε εἶναι ἀπαίσια — αὐριο ἔ-
χουμε πάλι Σοπενχάουερ. Ὁ καθηγη-
τῆς μας φαίνεται πῶς δὲν ἔχει τὴν ἐ-
λαχίστη διάθεση νά μᾶς ἀλλάξῃ τὸ
κείμενο. Εἶναι ἕνας περίεργος ξερο-
κέφαλος γηραιὸς καθηγητῆς πού
βρίσκεται διαρκῶς σ' ἕνα σύννεφο καί
τὰ μάτια του εἶναι ἀκόμη θαμπωμένα
ὅταν πατήσῃ σ' τὴν στεριά. Πότε-πότε
δοκιμάζει νά φαιδῶνῃ κάπως τὸ μά-
θημά του μέ μικροαστειάκια καί κά-
νουμε ὅ, τι μπορούμε γιὰ νά χαμογε-
λάσουμε, ἀλλὰ σ' ἐβλαίων πῶς τ'
ἀστεῖα τοῦ κάθε ἄλλο παρὰ
ἀστεῖα εἶναι. Ὅλο του τὸν και-
ρὸ ἀνάμεσα σ' τίς ὥρες τῶν μα-
θημάτων τὸν σπαταλᾷ, σπάζον-
τας τὸ κεφάλι του γιὰ νάνακα-
λύψῃ ἐὰν ἡ ὕλη ὑπάρχει σ' ἃ
λήθεια ἢ μήπως αὐτὸς μονάχα
νομίζει ὅτι ὑπάρχει.

Εἶμαι σίγουρη πῶς ἡ μοδι-
στρούλα μου δὲν ἔχει καμμιὰ
ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς
ὕλης!

Ποῦ νομίζετε ὅτι βρίσκεται τὸ νέο
μου μυθιστόρημα; Σ' τὸ καλὰθὶ τῶν
ἀχρήστων. Τὸ βλέπω καί μοναχὴ μου
πῶς δὲν ἀξίζει οὔτε μιὰ πεντάρα καί
ὅταν ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς του τὸ ἀν-
τιλαμβάνεται αὐτὸ, φαντάζεστε πιά
τί θά εἶναι ἡ ψυχρὴ καί ἀντικειμενι-
κὴ κρίση τοῦ κοινοῦ

Ἀργότερα

Σ' γράφω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πό-
νου. Εἶναι δυὸ μέρες τώρα πού ἔχω
πέσει μέ πρισμένες ἀμυγδαλές. Μόλις

μπορῶ καί καταπίνω λίγο ζεστὸ γά-
λα, καί τίποτε ἄλλο. «Δὲν μοῦ λέτε
γιὰ ποῖο λόγο οἱ γονεῖς σας δὲν σ' ἔ-
κοψαν τίς ἀμυγδαλές σας ὅταν εἴσα-
στε μικρὴ;» μέ ρώτησε ὁ γιατρός.
Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ἔχω ἰδέα ποῖος
ἦταν αὐτὸς ὁ «λόγος». Ἄν ἴσως καί
γνωρίσω ποτὲ τοὺς γονεῖς μου δὲν θ' ἔ-
λείψω νά τοὺς ρωτήσω.

Διχὴ σας
Γ. Α.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα

Ἐναδιάβασα τὸ γράμμα μου πρὶν
τὸ σφραγίσω. Δεν καταλαβαίνω γιὰ
ποῖο λόγο τὰ ἔβλεπα ἔλα τόσο μαῦ-
ρα γύρω μου. Σήμερα σπεύδω νά σ' ἔ-
διαβεβαιώσω ὅτι εἶμαι νέα, εὐτυχῆς
καί χαρούμενη καί πιστεύω πῶς κι' ἔ-
σεῖς εἶστε τὸ ἴδιο. Τὰ νιάτα δὲν ἔχουν
καμμιὰ σχέση μέ τὰ χρόνια πού με-
τροῦμε, φθάνει κανεὶς νά ἔχῃ φρέσκο
καί ζωντανὸ τὸ μυαλὸ του καί τὴν
καρδιά του καί τότε καί ἂν ἀκόμη ἔ-
χετε ἄσπρα μαλλιά, Μπαρμπα Μα-
κροπόδη μου, θά εἶστε ἀκόμη παιδί.

Ἡ ἀφοσιωμένη σας

Γιούντη

12 Ἰανουαρίου

Ἀγαπητὲ κύριε Φιλάνθρωπε

Ἡ ἐπιταγή σας γιὰ τὴν οἰκογένειά
μου ἔφθασε χθές. Σ' εὐχαριστῶ πο-
λὺ-πολὺ. Τὸ ἔσκασα ἀπὸ τὸ μάθημα
τῆς γυμναστικῆς καί τοὺς τὸ ἐπῆγα
εὐθὺς μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό.
Ἄχ! νά βλέπατε τὸ πρόσωπο τοῦ
κοριτσιοῦ! Ἦταν τόσο ἐκπληκτικὴ καί
τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε ἔλαμπε ὁλό-
κληρὴ ἀπὸ χαρὰ. Φαινόταν σχεδὸν
νέα. Καί ὅμως δὲν εἶναι παρὰ εἴκο-
σιτεσσάρων ἐτῶν. Δεν εἶναι γιὰ λύπη
ἕνα τέτοιο πράγμα;

Φαίνεται ὅμως πῶς εἶναι ἀλήθεια
αὐτὸ πού λένε ὅτι ὅλα τὰ καλὰ ἐρ-
χονται μαζί. Τώρα ἔχει ἐξασφαλίσῃ
τακτικὴ ἐργασία γιὰ δυὸ μῆνες. Κά-
ποια παντρεύεται καί τῆς κάνει τὴν
προίκα τῆς!

— Ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἔστειλε! ἐφώ-
ναξε ἡ μητέρα μόλις κατάλαβε ὅτι
τὸ χαρτάκι ἐκεῖνο ἀξίζει ἕκατὸ δολ-
λάρια.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, τῆς
εἶπα, δὲν σ' ἔτ' ἔστειλε ὁ Θεός. Σ' ἔ-
στειλε ὁ Μπαρμπας-Μακροπόδης,
(ὁ κ. Σμίθ, σ' ὀνόμασα).

— Ναί ἀλλὰ ὁ καλὸς Θεὸς τοῦ τὸ
ἔβαλε σ' τὸ νοῦ του!

— Καθόλου, σ' τὸ νοῦ τοῦ τοῦ τὸ
ἔβαλε ἐγὼ, τῆς ἀποκρίθηκα.

— Ναί ἀλλὰ σ' τὸ δικό σας τὸ μυα-
λὸ ποῖος ἄλλος τὸ ἔβαλε, παρὰ ὁ κα-
λὸς Θεός.

— Αὐτὸ μπορεῖ, ἀπάντησα.

— Ὅπως κι' ἂν ἔχει ὅμως τὸ πρᾶγμα

εἶμαι βέβαιη πῶς ὁ καλὸς
Θεὸς θά σ' ἔπληρώσῃ αὐτὸ
πού κάνατε. Ἀλλωστε ἡ χα-
ρὰ πού νοιώθει κανεὶς κάνον-
τας τὸ καλὸ δὲν εἶναι ἡ κα-
λύτερη ἀνταμοιβή;

Μὲ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη

Γιούντη Ἀμποι

15 Φεβρουαρίου

Τῇ Ὑμετέρῃ Ἐξοχωτάτῃ
Μεγαλειότητι

Σήμερα τὴν πρωτὴν ἔλα-
βον τὸ πρόγευμά μου συγχεί-
μενον ἐκ μιᾶς ἐφθῆς γαλο-
πούλας καί χηνῶς καί πα-
ρήγγειλα νά μοι προσκομί-
σωσιν κύπελλον τεύτου (σινι-
κοῦ ποτοῦ), τὸ ὅποιο δὲν εἶ-
χον γευθεῖ μέχρι τοῦδε.

Μὴν ἀνησυχεῖτε, Μπαρμπα-
Μακροπόδη μου, δὲν ἔχασα
τὰ λογικά μου. Ἀπλούστατα
σ' ἀντιγράφω ἕνα ἀπόσπα-
σμα ἀπὸ τὸν Σάμ Πέπυς. Σ' τὸ
μάθημα τῆς Ἀγγλικῆς Ἱστο-
ρίας διαβάζουμε τώρα καί τίς
πηγὲς σ' τὸ πρωτότυπο. Ἡ
Σάλλη, ἡ Τζούλια καί ἐγὼ
κουδεντιάζουμε τώρα σ' τὴν
διάλεκτο τοῦ 1660. Ἀκοῦ-
στε παρακαλῶ:

«Ἐλαβον τὴν ἀγούσαν πρὸς
τὸ Τσάρικ Κρός ἵνα ἴδω τὸν
ταγματάρχην Χάρισσον ἀπαγ-
χορίζμενον, συρόμενον καί
ἀποκαθαιρούμενον. Ὑπέστη
τὴν καταδίκην μετ' ὅσης φαι-
δρότητος ἠδύνατό τις νά ἐπι-
δείξῃ ἐν παρομοίᾳ περιστά-
σει». Καί τοῦτο: «Ἐγευμά-
τισα μετὰ τῆς ὥραίας μου
ἡτις πενθεῖ ἐπιχαρίτως τὸν
ἀδελφόν τῆς, θανόντα τὴν
προτεραίαν ἐξ εὐλογίας».

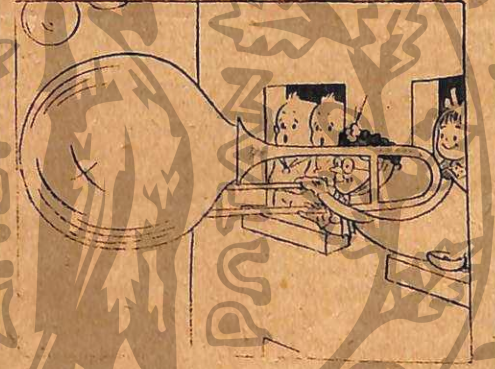
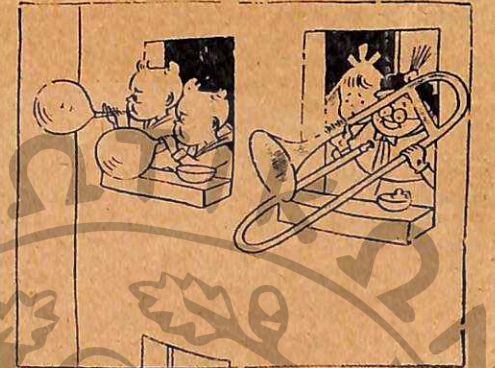
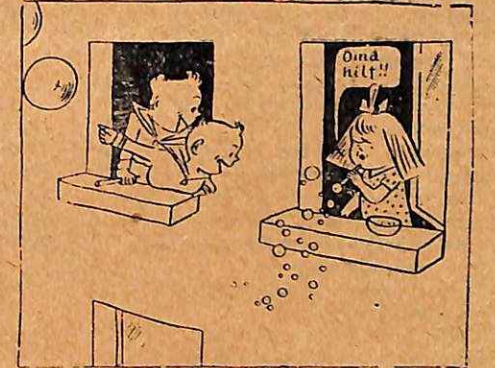
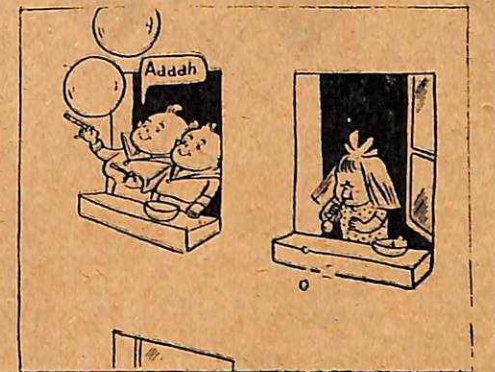
Κάπως γρήγορα ἄρχισε ἡ
«ὥραία του» τίς διασκεδάσεις,
δὲν βρίσκετε καί σεῖς; Κά-
ποιος φίλος τοῦ Πέπυς σφί-
στηκε ἕνα ἔξοχο μέσον πού
μ' αὐτὸ ὁ βασιλεὺς θά μπορού-
σε νά πληρώσῃ τὰ χρέη τοῦ
δημοσίου. Νά πουλήσουν σ' τὸ
λαὸ παλιέ, χαλασμένες προ-
μήθειες, ἀπ' αὐτὲς πού βρί-
σκονταν σ' τίς κρατικὲς ἀπο-
θήκες γιὰ πέταγμα. Τί λέτε
ἐσεῖς ὁ ἀναμορφωτῆς γιὰ ὅλα
αὐτά; Σ' νά νά μὴν εἴμαστε
ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ καί τόσο
κακοὶ ὅσο θέλουν νά μᾶς πα-
ρουσιάσουν οἱ ἐφημερίδες.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Α. Α. καί Γ. Γ.

Η ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ

Ἀστεία ἱστορία σὲ 4 εἰκόνες μέ λίγα λόγια

Ὁ Τάκης κι' ὁ Τότης κοροϊδεύουν τὴ
Μαριγούλα γιὰ τίς μικρὲς σαπουνόφου-
σκες πού κάνει. Ἡ θεὰ ὁμοῦ τῆς Μα-
ριγούλας, πού ὁ ἀντρας τῆς εἶναι μουσι-
κὸς σ' τὴ μπάνα τοῦ Δήμου, φέρνει τὸ
ὄργανό του κι' ἰδεστε τί τεράστια σα-
πουνόφουσκα πού κάνει μ' αὐτὸ!..

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

Πώς θα περάσετε πινὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πιάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ πού θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορηματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρете μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1935**, πού ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον— καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

γιὰ τὴν ἀπάντησή σου πού παραλείφθηκε ἀπὸ τὸ γράμμα σου ὅμως τῆς 8 'Ιουνίου, γραμμένο μὲ τόσο ἐξέθωρο μελάνι, δὲν μπορεῖς νὰ βγάλω σχεδὸν λέξη!) **Μανρέταν Στρογγύλη** (πολύ ὥραία ἐξοχή θὰ κάνης μὲ θάλασσα καὶ πευκόφυτο βουνό· ἀλλ' ἀφοῦ βήχης, ὅχι ἀκόμη μπάνια· πᾶς τῆς **Μιράντας** πῶς θὰ τῆς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο·) **Κάρμεν** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ· ἀλλὰ οἱ λύσεις δὲν στέλνονται· ἔτσι· ἴδὲς τί λέει ἡ προκήρυξη τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ στὸ 27ο φυλλάδιο·) **πᾶς καὶ τὸν 'Οδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ**·) **Ἀλ. Σοφ.** (θὰ εἶδες τὸ ψευδώνυμο πού σοῦ ἐνέκρινα· ναί, νὰ μοῦ γράφης συχνά, ἀλλὰ καὶ καθαρά γιὰ νὰ σὲ διαβάσω·) **Δευκοπυργιώτην** (καλὴ ἐπιτυχία· ἀφοῦ εἶχες εἶδῃ τόσες δουλειές, δὲν πειράζει, ἄλλη φορά· λυοῦχαρτο καὶ 5 τετράδια ἔστειλα·) **Κατάσκοπον 33**, **Κύριον τοῦ Ντάνσιγκ**, **Τριανταφυλλένιαν**, **Ἀγκάθι** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαδα μετὰ τὴν 10 'Ιουνίου, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 279ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ἀυγούστου.

332. Λεξιγράφος

Μέσ' στή βιβλιοθήκῃ σου
Τοὺς ἔχεις στή γραμμή;
Γιὰ βάλε καὶ τὴ... μύτη σου,
Βασίλισσα νὰ βῇ.

Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου

333. Τονόγραφος - Μεταγραμματισμός

Διπλὴ χάρη, λύτη μου, ἔχει
Τὸ ποτάμι αὐτὸ πού τρέχει:
Μ' ἄλλον τόνο; ἀπὸ κανόνι
Βγαίνει καὶ πολλοὺς σκοτώνει.
Μὰ τοῦ ἀλλάζει τὸ λαμό;
Κακὸ γίνεται ἔρπετό.

Γεωργίος Χ. Χαλαράμπου

334. Μωσαϊκόν

Ὁ Πιττακὸς καὶ ὁ Θαλῆς,
Ὁ Βίας καὶ ὁ Σωκράτης,
Ὁ Πρωταγόρας σὺν αὐτοῖς
Καὶ ὁ Χίλων ὁ Σπαρτιάτης,
Ἀπὸ ἕνα τους δανεῖζον
Κι' ἄλλον ἕνα σχηματίζουν.
Ἀγκάθι

335. Αἶνιγμα

Ἡ πρώτη συλλαβὴ του εἶναι μιὰ νότα,
Μ' ἂν τοῦ τὴν κάνης σύνδεσμο κοινό,
Στενός σου συγγενής ἐνὼ ἦταν πρῶτα,
Νὰ λάμπη θὰ τὸν 'δῇς στὸν οὐρανό.

Τρύπα στὸ Νερό

336. Κλίμαξ

Π	—	Σ							
Π	—		Σ						
Π	—			Σ					
Π	—				Σ				
Π	—					Σ			
Π	—						Σ		
Π	—							Σ	
Π	—								Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει ἓν γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: ἐπιρρημα, πάπας, νῆσος, πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὁμηρικὸς βασιλεὺς, πτηνόν, συγγραφεὺς περιηγητῆς, ἀρχαῖος ἀστρονόμος.

Πασχαλιτικὸ Λουλούδι

337. Παίγνιον

Α	Π	ΚΑ	ΥΕ	ΤΡ
ΕΛ	ΑΥ	ΔΡ	ΙΡ	ΠΟ
ΜΑ	ΛΟ	ΒΟ	ΙΣ	Ι
ΛΑ	ΟΝ	ΙΝ	ΙΤ	ΝΔ
ΑΓ	ΩΝ	ΟΑ	ΟΝ	Η

Νὰ συναρμολογηθῶν τὰ γράμματα ταῦτα ἢ ζευγὴ γράμματων, μὴ ἀποτελοῦντα ὅμως συλλαβὰς, ὥστε νὰ σχηματισθῶν ἐπτά πόλεις — πέντε εὐρωπαϊκαὶ, μία ἀφρικανικὴ καὶ μία ἑλληνικὴ.

Ἀνθός τοῦ 'Ιονίου

338-342. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρκος, πῖλος, ὀβελός, αὐλαξ, νῖδος
Κεραμίδιος Γάτος

343. Γεῖφος

ες	ες	σοῦ!
ες	ες	εἶν'
κλ	τὴν	ΨΧ
ες	ες	ἐλα δά!
ες		

Λουλού

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 14

153. Κατάστρομα (κατὰ, στρώμα). — 154. Κραναὸς κρᾶνος. — 155. Ἐπαιτῶ-ἀπαιτῶ — 156. ΒΙΚΤΩΡΙΑ (Ἰκαρία, κάτω, Τωβίτ, ὦρα, Ρίτα, Ἀραράτ). — 157-161. Διὰ τοῦ Δ: διαδίδω, ᾄδῃ, διόδια, θυφῶδια, δεῖ. — 162. ΦΛΑΝ ΦΛΑΤ = Φιλίαν φύλαττε — ΦΕΙΔΙΑΣ (Φοῖνιξ, Ἀεμεσός, Νελλοί, Φαίδρα, Λαύριον, Τρίκκαλα, Τάμεσις). — 163. Ὁ μὴ δαρεῖς οὐ παιδεύεται. — 164. Πῆγαινε συχνὰ στὴν ἐξοχή (πῖ, γ' ἐν ε, σ' ἰχνας, τιν, ἔξο, χτ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—438]

Γιατί, **Χανουμάκι**, δὲν ἀπαντᾷς στὸ γράμμα μου; Μήπως σὺ κανα κακὸ καὶ θυμώσας;

Δευκοπυργιώτης

[ΛΣ'—439]

Ποιγινπέσσα, τελείωσα ἐξατάσις. Σὲ περιμένω γρήγορα στὸν Ἄλιμο (τέρμα Καλαμάκι).

[ΛΣ'—440]

Ντέτεκτις Χ, Ντέτεκτις Φάντασμα, Κατάσκοπε 33, συμμαχοῦμε; Περιμένω εἰς τὴν Διάπλασιν ἀπάντησίν σας.

Ἀρχινατάσκοπος 22

[ΛΣ'—441]

Προσοχή: Ἀλλαγὴ διευθύνσεως: Κυρίαν Μαρίαν Τριάντη, ὁδὸς Ζαῖμη, Πάτρας. Ἀσούλληπτε, ποῖα ἡ δική σου; **Μικρὴ Πυργιωτοπούλα**, γιατί δὲν ἀπαντᾷς;

Κλέφτης τοῦ 21

[ΛΣ'—442]

Προκηρύσσω διμνην Διαγωνισμό Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά, θὰ δοθῶν ὅσας λίγες καὶ ἂν λάβω ἀπαντήσεις. Διευθυντοί: C. Diamandis, 6, Rue Guinéah. Le Caire (Egypte).

Σκοῦπα, Ἀγραμπέλη, τί γίνονται οἱ Διαγωνισμοί σας;

Δούλη Δωδεκάνησος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 — 1935), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, καὶ 1935 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἀρραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ραμμένος εἴτε ἀρραφός.